

## Arrest

nr. 155 163 van 23 oktober 2015  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 januari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in hoedanigheid van een bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische moeder.

1.2. Op 6 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.01.2015 werd ingediend door:*

*(...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 tot 3die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'*

*Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, die ten laste van hen zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'*

*Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.*

*Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.*

*Er worden volgende bewijzen voorgelegd:*

- attest van het OCMW Oostende dd. 12.12.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontving; er werd echter geen attest voorgelegd op naam van betrokkene*
- verklaring van de referentiepersoon dd. 10.12.2014 waarin deze stelt dat haar zoon volledig afhankelijk is van haar hulp en dat ze steeds geld verzond via vrienden die regelmatig naar Servië op bezoek gingen. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun door de referentiepersoon aan betrokkene. Er werden geen bijkomende, verifieerbare documenten ter staving van deze verklaring voorgelegd.*
- getuigschrift van het gemeentebestuur van de stad Belgrado (Sector Belastinginkomsten) dd. 19.03.2015 waaruit blijkt dat betrokkene niet in officiële documenten geregistreerd staat als belastingplichtige op basis van oorspronkelijke lokale belastinginkomsten: dit attest vermeldt echter dat het enkel betrekking heeft op verplichtingen die verband houden met de lokale belastinginkomsten. Tevens dient opgemerkt te worden dat betrokkene op datum van het attest reeds in België verbleef; getuigschrift van de Nationale Dienst Voor Arbeidsvoorziening (filiaal voor de stad Belgrado) waaruit blijkt dat betrokkene sinds 10.12.2013 als werkloos geregistreerd staat en verder geen recht op een financiële vergoeding heeft. Uit beide voorgelegde documenten blijkt niet afdoende of betrokkene al dan niet over eigendommen of eventuele andere bronnen van inkomsten beschikt. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*

*Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing*

*belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.*

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”*

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

## 3. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/79, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 8° van het tweede lid van artikel 39/79, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

## 4. Onderzoek van het beroep

4.1. In wat kan beschouwd worden als een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

4.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

*“Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.*

*Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*Dit noodzakelijkheidscriterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.*

*Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.*

*Verzoeker verblijft sedert september 2014 in België. Verzoeker verblijft bij zijn moeder. De vader van verzoeker is 4 jaar geleden overleden. Verzoeker heeft nog één zus; zij verblijft eveneens in België en beschikt over een legaal statuut. Verzoeker heeft geen familie in zijn land van herkomst waar hij op kan terugvallen. Verzoeker is volledig afhankelijk op financieel vlak van zijn moeder.*

*Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.*

*Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)”*

4.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Te dezen merkt de Raad op dat de verzoekende partij een zeer summier betoog houdt dat evenwel niet volstaat om op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals hierna blijkt.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *“familie- en gezinsleven”* noch het begrip *“privéleven”*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip *“privéleven”* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij wenst zich te beroepen op een gezinsleven met haar moeder, in functie van wie zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (Belg) indient als bloedverwant in neergaande lijn. De Raad merkt in dit verband op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. *In casu*, zoals blijkt uit de bespreking van het tweede middel, slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven van de bestreden beslissing - met name dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij effectief ten laste is van de referentiepersoon, met name haar moeder - te weerleggen. De verzoekende partij blijft volledig in gebreke elementen of stukken aan te brengen waaruit kan blijken dat er tussen haar en haar moeder sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Er dient aldus te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen gezinsleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, aantoonde.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven aantoonde in de zin van artikel 8 van het EVRM, herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat hij als meerderjarige descendent ten laste is van de burger van de Unie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat werd beslist dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag van een verblijfskaart.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zeer summier stelt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM, waarna zij, na een theoretische uiteenzetting, er enkel op wijst dat zij sinds september 2014 in België verblijft bij haar moeder, dat haar vader vier jaar geleden is overleden, dat zij nog één zus heeft die tevens in België verblijft en over een legaal statuut beschikt, dat zij geen familie heeft in haar land van herkomst waarop zij kan terugvallen en zij volledig afhankelijk is van de financiële steun van haar moeder.

De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het privé- en familieleven in haar land van herkomst of elders verder te zetten. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in België in illegaal verblijf een privé- en familieleven onderhoudt met haar moeder

en zus en dat haar zus in België over een legaal statuut beschikt, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en familieleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. De verzoekende partij beperkt zich voorts tot de loutere bewering dat zij in haar land van herkomst geen familie heeft waarop zij kan terugvallen, doch maakt dit geenszins concreet aannemelijk.

De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar moeder (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De verzoekende partij toont met haar summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om met moeder in België te verblijven hoewel niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat het belangrijk is dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing en zij aldus van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing dient te blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft verricht, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2. In wat kan beschouwd worden als een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsverplichting en de algemene beginselen van zorgvuldig bestuur, van artikel 40bis, 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004. Uit de bewoordingen van het tweede middel kan eveneens afgeleid worden dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet alsook van de materiële motiveringsplicht.

4.2.1. Het tweede middel wordt door de verzoekende partij uiteengezet als volgt:

*“De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken van 06/07/2015 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. De Wet van 29 juli 1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.*

*Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.*

*In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.*

*Er blijkt niet uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.*

*Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verblijf op het Belgische grondgebied van vreemdelingen die familielid zijn van een Belgische onderdaan.*

*Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt :*

*« De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :*

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.

Volgens de Vreemdelingenwet moet de gezinshereniger beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden. De bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en dit ongeacht het aantal familieleden ten laste.

Het is de moeder van verzoeker die over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken:

Cf. RvV 26 februari 2014, nr. 119.534 en RvV 26 februari 2014, nr. 119.532 waarin de Raad stelt: "het [is] de Belgische onderdaan [...] die dient aan te tonen over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, zodat verzoekers eigen inkomen dat hij maar kan genieten uit hoofde van een lopende vestigingsaanvraag met een Belgische onderdaan, niet relevant is", haakjes eigen toevoeging.

De moeder van verzoeker beschikt weldegelijk over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. In het kader van de visumaanvraag werden heel wat documenten voorgelegd.

Feit is dat de moedert van verzoeker voldoet aan de bepaling van art. 40 ter Vw.

Gelet op het van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende de verwerende partij te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig

hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Zijn de bestaansmiddelen van de gezinshereniger echter lager dan het wettelijke referentiebedrag, dan is de DVZ verplicht over te gaan tot een individuele behoefteanalyse om te bepalen, op basis van de eigen behoeften van de gezinshereniger en zijn familie, welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Cf. RvV 23 juni 2014, nr. 126.121 waarin de Raad stelt: "Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet [...] dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Overigens is het niet aan verzoeker om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, duidelijk bij de verwerende partij ligt".

De verwerende partij diende in casu een verdere "behoefteanalyse" te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij de verzoekende partij bijkomend te contacteren om zijn onkosten op te vragen.

Bovenstaande volgt tevens uit de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak-Chakroun, waarin het Hof stelde dat aanvragen gezinshereniging individueel behandeld moeten worden en dat lidstaten geen

*minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager, nu de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen*

*Verzoeker ziet dan ook niet in hoe verwerende partij tot het besluit kan komen dat verzoeker ten laste zou vallen van de Belgische staat.*

*Verwerende partij stelt ten onrechte dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond ten laste te vallen van de referentiepersoon.*

*Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner.*

*De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft).*

*In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd.*

*Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. In casu dient vastgesteld te worden dat verzoeker de nodige getuigschriften uit Servië voorlegt. Deze stukken worden zonder meer als onvoldoende beschouwd door verwerende partij. De argumentatie dat de documenten dateren van toen verzoeker reeds in België verbleef, is nietszeggend. Ten anderen verzoeker dient de mogelijkheid te hebben om zijn dossier in België in orde te brengen. Het enige criteria die hier dient te spelen is de datum van de aanvraag. Op dat moment diende verzoeker ervoor te zorgen dat zijn dossier in orde was.*

*De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.*

*Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen.*

*Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 van de richtlijn rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. Bij een afwijzend besluit moeten alle materiële en procedurele waarborgen van de richtlijn in acht worden genomen. Het besluit moet schriftelijk worden gemotiveerd en openstaan voor beroep*

*Tenslotte wijst verzoeker erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op een wijze die geenszins beantwoordt aan de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004. Alvorens een besluit tot verwijdering wordt genomen, moet het gastland in ieder geval bepaalde factoren in aanmerking nemen, met name de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, sociale integratie en gezins- en economische situatie in het gastland alsmede de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Het niveau van bescherming tegen verwijdering van de EU-burger neemt toe met de lengte van zijn verblijf. Derhalve, indien de EU-burger gedurende 10 jaar in het gastland is (of indien hij minderjarig is), kan een besluit tot verwijdering slechts om dwingende redenen van openbare veiligheid worden genomen.*

*In casu werd door verwerende partij geenszins rekening gehouden met de bovenvermelde factoren."*

4.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991



verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond (artikel 40ter van de vreemdelingenwet) aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

4.2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre de verzoekende partij met 'de algemene beginselen van zorgvuldig bestuur' doelt op de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad erop dat het respect voor de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.2.4. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

*"(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)"*

4.2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

4.2.6. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarvan kan worden aangenomen dat de gemachtigde het ook toepasbaar acht op familieleden van Belgische onderdanen en waarin gesteld werd:

*"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).*

*21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).*

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

4.2.7. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belgische ascendent die men begeleidt of vervoegt, invult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, ten laste is van deze Belgische onderdaan.

4.2.8. De Raad benadrukt dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

4.2.9. Om aan te tonen dat zij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde de verzoekende partij volgende documenten neer:

- getuigschrift van het gemeentebestuur van de stad Belgrado (Sector Belastinginkomsten) van 19 maart 2015 waaruit blijkt dat betrokkene niet in officiële documenten geregistreerd staat als belastingplichtige op basis van oorspronkelijke lokale belastinginkomsten
- getuigschrift van de Nationale Dienst Voor Arbeidsvoorziening (filiaal voor de stad Belgrado) waaruit blijkt dat betrokkene sinds 10 december 2013 als werkloos geregistreerd staat en verder geen recht op een financiële vergoeding heeft
- attest van het OCMW Oostende van 12 december 2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontving
- verklaring van de referentiepersoon van 10 december 2014 waarin deze stelt dat haar zoon volledig afhangt van haar hulp en dat ze steeds geld verzond via vrienden die regelmatig naar Servië op bezoek gingen

De gemachtigde beoordeelt dit bewijs als volgt:

*"Er worden volgende bewijzen voorgelegd:*

- *attest van het OCMW Oostende dd. 12.12.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontving; er werd echter geen attest voorgelegd op naam van betrokkene*
- *verklaring van de referentiepersoon dd. 10.12.2014 waarin deze stelt dat haar zoon volledig afhangt van haar hulp en dat ze steeds geld verzond via vrienden die regelmatig naar Servië op bezoek gingen. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun door de referentiepersoon aan betrokkene. Er werden geen bijkomende, verifieerbare documenten ter staving van deze verklaring voorgelegd.*
- *getuigschrift van het gemeentebestuur van de stad Belgrado (Sector Belastinginkomsten) dd. 19.03.2015 waaruit blijkt dat betrokkene niet in officiële documenten geregistreerd staat als belastingplichtige op basis van oorspronkelijke lokale belastinginkomsten: dit attest vermeld echter dat het enkel betrekking heeft op verplichtingen die verband houden met de lokale belastinginkomsten. Tevens dient opgemerkt te worden dat betrokkene op datum van het attest reeds in België verbleef; getuigschrift van de Nationale Dienst Voor Arbeidsvoorziening (filiaal voor de stad Belgrado) waaruit blijkt dat betrokkene sinds 10.12.2013 als werkloos geregistreerd staat en verder geen recht op een financiële vergoeding heeft. Uit beide voorgelegde documenten blijkt niet afdoende of betrokkene al dan niet over eigendommen of eventuele andere bronnen van inkomsten beschikt. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*

*Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon."*

4.2.10. De verzoekende partij meent dat wanneer de afhankelijkheid aangetoond wordt met een ander middel dan een certificaat dat afgegeven werd door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst, het gastland niet mag weigeren de rechten van de familieleden te erkennen en meent dan ook dat zij de nodige getuigschriften heeft voorgelegd. De verzoekende partij kan gevolgd worden in zoverre zij meent dat zij haar afhankelijkheidsband met andere middelen dan een certificaat dat afgegeven werd door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst kan aantonen. Echter beperkt zij zich tot het niet akkoord gaan met de bestreden beslissing daar zij van mening is dat zij wel de nodige getuigschriften heeft voorgelegd, doch laat zij na de motieven betreffende het niet aanvaarden van de door haar voorgelegde bewijzen ter staving van haar afhankelijkheidsband, *in concreto* te weerleggen. Zij meent dat de door haar voorgelegde getuigschriften uit Servië zonder meer als onvoldoende worden beschouwd, maar gaat voorbij aan de concrete motieven waaruit blijkt dat het getuigschrift van het gemeentebestuur van de stad Belgrado en het getuigschrift van de Nationale Dienst voor Arbeidsvoorziening niet voldoende aantonen dat de verzoekende partij al dan niet over eigendommen of eventuele andere bronnen van inkomsten beschikt en alsdan ook niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van de verzoekende partij daar het eerstgenoemde getuigschrift enkel vermeldt dat het betrekking heeft op verplichtingen die verband houden met de lokale belastinginkomsten en het laatstgenoemde getuigschrift enkel vermeldt dat de verzoekende partij sinds 10 oktober 2013 als werkloos geregistreerd staat en geen recht heeft op een financiële vergoeding. Gelet op voorgaande motieven van de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij aldus niet ernstig voorhouden dat de getuigschriften uit Servië 'zonder meer' als onvoldoende worden beschouwd.

In zoverre de verzoekende partij het motief betwist, betreffende het door haar voorgelegde getuigschrift van het gemeentebestuur van de stad Belgrado, dat stelt dat de verzoekende partij op datum van het attest reeds in België verblijft, uit zij kritiek op een overtollig motief. Zij weerlegt het schragende motief dat uit het attest niet afdoende blijkt dat zij over eigendommen of andere bronnen van inkomsten beschikt daar het attest vermeldt dat het enkel betrekking heeft op verplichtingen die verband houden met lokale belastinginkomsten, niet. Een eventueel gebrek in dit overtollige motief kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten.

4.2.11. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij neergelegde bewijsstukken betreffende het ten laste zijn in de bestreden beslissing opsomt, doch dienaangaande stelt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij effectief ten laste is van de referentiepersoon. Zij toont niet aan met welke gegevens die haar persoonlijke situatie betreffen, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat, gelet op het indienen, op ontvankelijke wijze, van het onderhavig beroep tegen de *in casu* bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij een kopie voegde bij haar verzoekschrift, kan vastgesteld worden dat de bestreden beslissing schriftelijk werd gemotiveerd en dat hiertegen een beroep openstond.

4.2.12. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet aannemelijk.

4.2.13. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat haar moeder beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, dat hiertoe documenten werden voorgelegd, en de verwerende partij diende te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, wijst de Raad op wat volgt:

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van*

*zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."*

Te dezen wordt aan de verzoekende partij in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat niet afdoende blijkt dat zij effectief ten laste is van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt nergens gesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij een behoefteanalyse diende te maken van haar gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De aangevoerde schending van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.2.14. In zoverre de verzoekende partij in haar tweede middel verwijst naar artikel 3, lid 2 wijst de Raad er op dat de verzoekende partij nalaat om aan te geven aan welke rechtsbron zij refereert.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad wijst er op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

De verzoekende partij verwijst naar artikel 3, lid 2 zonder te preciseren om welke rechtsbron het gaat. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. De aangebrachte uiteenzetting is dan ook onontvankelijk.

In zoverre zij doelt op richtlijn 2004/38/EG, zoals aangegeven in haar middel, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op enige bepaling van de richtlijn 2004/38/EG. Aangezien de verzoekende partij de Servische nationaliteit bezit en zij dus geen burger van de Unie is en niet wordt aangetoond dat zij een burger van de Unie die zich naar België begeeft vervoegt of begeleidt, valt zij namelijk niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn. De richtlijn 2004/38/EG is niet van toepassing in gevallen waar er geen intracommunautair aspect speelt.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt wat volgt:

*"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:*

*a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;*

*b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft."*

Voormelde bepaling werd in Belgisch recht omgezet. De bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een aanvraag om een verblijfskaart als een familielid van een Belg, meer bepaald als bloedverwant in neergaande lijn, in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en niet in toepassing van artikel 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft evenmin een aanvraag ingediend als partner in een duurzame relatie. Een verwijzing naar artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG is *in casu* dan ook niet dienstig.

4.2.15. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de richtlijn 2004/38/EG daar, alvorens tot een besluit tot verwijdering te komen, het gastland bepaalde factoren in aanmerking moet nemen, en *in casu* door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met deze factoren, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij nalaat aan te duiden welk artikel van de voornoemde richtlijn zij geschonden acht door het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten “van de feiten en de middelen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad wijst er op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

De verzoekende partij verwijst in zeer algemene bewoordingen naar de richtlijn 2004/38/EG zonder te preciseren welke bepaling zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. De aangebrachte uiteenzetting is dan ook onontvankelijk.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op enige bepaling van de richtlijn 2004/38/EG. Aangezien de verzoekende partij de Servische nationaliteit bezit en zij dus geen burger van de Unie is en niet wordt aangetoond dat zij een burger van de Unie die zich naar België begeeft, vervoegt of begeleidt, valt zij namelijk niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn. De richtlijn 2004/38/EG is niet van toepassing in gevallen waar er geen intracommunautair aspect speelt.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij zou wensen te verwijzen naar artikel 28.1 van de richtlijn 2004/38/EG, voormeld artikel luidt als volgt:

*“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.”*

De Raad stelt vast dat ten aanzien van de verzoekende partij geen besluit tot verwijdering van het grondgebied werd genomen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid. Een verwijzing naar artikel 28.1 van de richtlijn 2004/38/EG is *in casu* dan ook niet dienstig.

4.2.16. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER